

MLADI ŽIVOT UGASILA JE VATRA

Čula sam kako kiša pada niz prozor moje sobe. Sjedila sam na krevetu i razmišljala o mnogim stvarima. Mama je bila u kuhinji i radila palačinke. Miris je dosezao do moje sobe. Očekivala sam dolazak gospodina Horvata. Trebao je stići svaki tren.

Legla sam na krevet i zatvorila oči. Počela sam sanjariti o zelenim ravnicama, šarenome cvijeću i... leptiru koji je tek otvorio svoja krila i počeo živjeti. Letio je lepršavo kroz to šareno cvijeće i pjevušio. Odjednom, pojavio se dječak. Ulovio je leptira i nije mu dopustio nastavak života koji i inače ne traje dugo. Uništio mu je djetinstvo, mladost, ali i starost. Dječak je tog leptira zatvorio u staklenku bez rupica i nije mu dopustio da diše. Jadno se biće osjećalo bespomoćno...

Svakog se trenutka u danu osjećam poput tog leptira. Kao... Iz razmišljanja me trgnuo zvuk zvona na vratima. Čula sam glasove:

- Dobar dan! Ja sam gospodin Horvat! Danas imam intervju s gospođicom Anom.

- Dobar , gospodine! - odgovorila je moja mama - Ona je u svojoj sobi. Sjednite za stol, a ja idem po nju.

Pravila sam se da ne čujem razgovor. Čekala sam da mama dođe po mene. Pokucala je na vrata moje sobe.

- Uđi - rekla sam.

- Ana! Došao je gospodin Horvat. Hajde, dođi, idemo dolje. Čeka te.

Pomogla mi je da ustanem iz kreveta i dođem do blagovaonice. Zahvalna sam svojoj majci. Ona ima toliko strpljenja za mene... Uvijek mi pomaže. Ponekada razmišljam o tome što bi bilo da nje nema. Cijeli bi mi se svijet srušio. Tata nas je napustio još dok sam bila mala beba. Mama je jedina osoba koja sa mnom provodi cijelo vrijeme. Uvijek mi je oslonac.

- Dobar dan! Kako ste, gospodine? - obratila sam se posjetitelju, koraknuvši u blagovaonicu.

- Dobar dan, Ana! Pa, pokislo se osjećam - nasmijao se - kako si ti?

- Pa, bilo je i boljih dana! - odgovorih vedro.

- Prijatelj mi je povjerio da imate zanimljivu priču za mene. Biste li mi ju ispričali?

Prisjetila sam se događaja koji je promijenio cijeli moj život, ali i uništio moju mladost. Odjednom, riječi su počele izlaziti iz mojih usta, a suze počele navirati na oči.

- Bilo je ljeto. Nebo je bilo plavo, bez ijednog oblačića. Trava je bila suha i mirisna. Pjev ptica prostirao se zrakom. Cvijeće se izdizalo iz osušene trave, što je stvaralo predivan kontrast. Ljudi su obrađivali svoja polja. Djeca su se veselila. Sve je bilo živahno, sretno. Tog sam dana napunila 22 godine. Prijatelji su me izveli na piknik u šumu nedaleko od mjesta gdje živim. Šuma je predivno mirisala, a stabla su bila zelena. Ipak, pojedino se drveće osušilo zbog vrućina koje je uzrokovalo djelovanje sunca u to doba godine. Vjetar je počeo lagano puhati. Nosio je moju dugačku kosu na sve strane. Rebeka nam je pronašla prikladno mjesto za objed. Šimun je donio tortu, a Bruna nam je ispekla svoje poznate kolače. Teodor je glumio DJ-a. Puštao je raznu glazbu na svome mobitelu. Sjeli smo tvoreći krug i započeli proslavu mog 22 rođendana. Moj dugo iščekivani rođendan! Nakon ukusnog objeda legli smo na travu i promatrali plavo nebo, na kojemu su ptice elegantno mahale svojim krilima. Sunce se sakrilo iza stabala pa nam nije bilo previše toplo. Odjednom, sivi oblak dima zamračio je nebo. Osjetili smo miris zapaljene trave. Zečevi, lisice i ptice počele su bježati pred vatrom. Brzo smo ustali i počeli trčati prema izlasku iz šume. Nažalost, bilo je prekasno. Vatra nas je već okružila sa svih strana. Nije nam bilo jasno kako prije nismo osjetili miris dima. To je vjerovatno bilo zbog puhanja vjetra. Izvadili smo mobitele, ali... nažalost... nije bilo signala... Počeli smo vikati, vrištati... nikoga nije bilo u blizini da nas odmah spasi. Vatra nam se približila. Jedan uplašeni zeko slomio je svoju nogu i nije mogao pobjeći vatri. Rebeka je potrčala k njemu i pokušala ga spasiti. Međutim, vatra je zahvatila njenu kosu i ona je počela gorjeti. Vatra se proširila po njenome tijelu. Uzela sam svoju majicu i krenula joj pomoći. Počela sam gasiti vatru. Tada je zapuhao vjetar u smjeru mojeg tijela. Vatra se približila mojem licu. Toplina je bila prejaka. Odjednom, zamračilo mi se pred očima... pala sam u nesvijest...

Zastala sam. Suze su postajale sve krupnije. Gospodin Horvat je šutio. Trenutak nakon, tiho je progovorio:

- Ako ne možete nastaviti, razumjet ću. Možemo nastaviti neki drugi dan.

- Dobro mi je, nastaviti ću. Samo trenutak - smirila sam se i obrisala suze s očiju.
Nastavila sam:

- Probudila sam se u bolnici. Osjetila sam povez oмотan preko mojih očiju. Bio je još moker. Čula sam korake. To je bila moja mama. I liječnik. Rekao mi je da više neću moći vidjeti. Toplina je bila prejaka da bi moje oči izdržale. Zanimalo me što je bilo s mojim prijateljima. Rekli su mi da je Rebeka, nažalost, otišla na onaj svijet zbog prevelikih opekline. Počela sam plakati. Nisam mogla vjerovati da više neću moći pričati sa svojom najboljom prijateljicom, čuti njezin glas, vidjeti njezin predivni osmijeh... Pitala sam što je bilo s Brunom, Šimunom i Teodorom. Rekli su mi da je s njima sve u redu, imaju samo manje opekline... Zadobili su ih dok su pokušavali spasiti mene i Rebeku... Spasili su nas vatrogasci. Pozvao ih je čovjek iz obližnje kuće, vidjevši vatru s prozora. Zanimala me još jedna stvar. Kako je nastao požar? Mama mi je rekla da ga je uzrokovao neugašeni opušak cigarete. Još se ne zna se tko je krivac. Znamo samo da se požar brzo proširio zbog suhog drveća i trave, a u tome su mu pomogli vjetar i toplina sunca. Pet dana nakon ovog kobnog događaja, otišla sam na sprovod svoje najbolje prijateljice. Nisam ništa vidjela. Sve mi je bilo crno. Oprostila sam se od prijateljice koja je poginula pokušavajući spasiti zeca. Bila je tako dobra osoba, pomagala je svima... a sada je više nema... Nakon dugogodišnjih tretmana oporavila sam se od opekline na rukama i trbuhu, ali vidjeti još ne mogu. Često maštam da ću progledati te vidjeti i čuti svoju prijateljicu kako se smije. Bruna, Teodor i Šimun dolaze mi u posjet svakog tjedna. Zajedno idemo na kavu ili samo sjedimo na zraku i razgovaramo. Prošlo je osam godina od nemilog događaja. Još uvijek teško prihvaćam činjenicu da Rebeke više nema. Osmijesi mojih prijatelja, zelena trava, cvijeće, leptir... sve one stvari koje su me veselile... sada su samo sjećanja. A krivac je jedan pušač cigarete, koji je zbog nepažnje uništio dva mlada života.

IME I PREZIME AUTORA: Alanis Mirko

RAZRED: osmi (8.)

NASTAVNIK MENTOR: Tatjana Savić, prof.

ŠKOLA: Osnovna škola Vladimira Nazora Pazin, Područna škola Trviž